

Introduktion

Vi nærmer os Copenhagen Jazzfestival 2016: 10 dage fuld af liv og musik med København som smuk ramme om festlighederne!

Dagens blogindlæg bliver derfor en hyldest til en helt bestemt jazzmusiker, som jeg har 'genfundet' og dyrket den seneste tid. Jeg lavede lidt research på manden og det slog mig, at hans musik og historie er et godt eksempel på noget af det der er mest fantastisk ved jazzmusikken, nemlig:

- Hvor god den er til at binde kulturer sammen

Det drejer sig om *Sidney Bechet*. Han blev født i New Orleans i 1897, fik tidligt succes og spillede rundt omkring i USA. Han turnerede i Europa i 20'erne og slog sig blandt løst på Paris' buldrende jazzscene.

Historien

Som mange andre amerikanske jazzmusikere nød han godt af den anerkendelse og de levevilkår som jazzmusikere generelt oplevede i Europa - i modsætning til USA, hvor man vist roligt kan sige, at der blev set mere skævt til sorte jazzmusikere.

Efter et fængselsophold på grund af et skudopgør en sen nat i Montmartres gader, blev han sendt tilbage til USA. I 1949 vendte han dog tilbage til Frankrig, hvor han havde nogle succesfulde år indtil sin død 1959.

Amerika møder Europa

Bechet forener på fornem vis den amerikanske jazz med den franske musik og kultur. Faktisk meget lig den fransk-belgiske sigøjner guitarist Django Reinhardt. Men hvor Django

var opvokset i Europa med dens folkemusik i blodet og søgte mod USA og jazzmusikken, der var Bechet opvokset lige i jazzens hjerte, New Orleans, og søgte mod Europa.

Begge musikere er gode eksempler på hvordan jazzen kan forene forskellige kulturer. Jeg er ret fascineret af hvordan Bechet formår at besjæle sin New Orleans jazz-stil med en slags europæisk melankoli og lidenskab, som jeg personligt forbinder med Django og den europæiske folkemusik. For mig giver det musikken en dybde og varme - hvilket jeg fornemmer mange andre også genkender og holder af.

Musikeksempel

Et af hans største hit, [Petite fleur](#), synes jeg er et godt musikalsk eksempel på denne kulturblanding:

Bonus info

Under min research stødte jeg i øvrigt på en britisk digter ved navn Philip Larkin og det viste sig, at han har skrevet et smukt digt til Sidney Bechet. Og det lægger jo op til et andet interessant filosofisk problem i forbindelse med musik: hvordan kan man bedst beskrive musik med ord? Men det må blive et andet blogindlæg!

For Sidney Bechet - By Philip Larkin

*That note you hold, narrowing and rising, shakes
Like New Orleans reflected on the water,
And in all ears appropriate falsehood wakes,*

*Building for some a legendary Quarter
Of balconies, flower-baskets and quadrilles,
Everyone making love and going shares -*

*Oh, play that thing! Mute glorious Storyvilles
Others may license, grouping around their chairs
Sporting-house girls like circus tigers (priced*

*Far above rubies) to pretend their fads,
While scholars manqués nod around unnoticed
Wrapped up in personnels like old plaids.*

*On me your voice falls as they say love should,
Linke an enormous yes. My Crescent City
Is where your speech alone is understood,*

*And greeted as the natural noise of good,
Scattering long-haired grief and scored pity.*